

Conferința – Comunitate evanghelică și evanghelizatoare

Introducere

Sfântul Vincențiu ni-l prezintă pe Isus Cristos modelul celui care evanghelizează și se lasă evanghelizat și ne spune: „Isus a venit să aducă foc pe pământ, să-l aprindă cu iubirea sa. Ce altceva am putea dori decât să ardem de iubire pentru Cristos și să ne lăsăm consumați de această iubire”

În scrisoarea din 18 iulie 2014, părintele Gregory Gay, superiorul general al Familiei Vincențiene ne spune referitor la această temă că:

„Vocația noastră de vincențieni înseamnă să aprindem inimile celorlalți, să înfăptuim ceea ce însuși Fiul lui Dumnezeu a înfăptuit.,,

Evanghelizare – vestirea prezenței lui Dumnezeu în mijlocul nostru

Citind din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Luca: 1,39-45 aflăm că prima persoană care a evanghelizat a fost preasfânta Fecioară Maria.

„În zilele acelea, ridicându-se, Maria s-a dus în grabă către ținutul muntos, într-o cetate a lui Iuda. A intrat în casa lui Zaharia și a salutată-o pe Elisabeta.

Când a auzit Elisabeta salutul Mariei, a tresăltat copilul în sânul ei, iar Elisabeta a fost umplută de Duhul Sfânt și a strigat cu glas puternic: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul sânului tău. Și de unde îmi este (dată) mie aceasta ca să vină mama Domnului meu la mine”.

Această vizită, făcută cu multă bucurie, a făcut posibilă prezența Domnului în casa lui Zaharia. Dacă suntem atenți, putem observa că Maria nu spune nimic de faptul că va fi mama Domnului. Simpla ei prezență face ca Elisabeta să simtă prezența Domnului. Maria a venit pentru a aduce vestea plină de bucurie în Dumnezeu: „Sufletul meu îl preamărește pe Domnul și duhul meu tresăltă de bucurie în Dumnezeu, Mântuitorul meu, căci a privit la smerenia slujitoarei sale”.

Observăm că, pentru a merge în vizită la verișoara sa Elisabeta, Maria se pune în mișcare... Pleacă de la ea de acasă, iese din ea însăși. Preocuparea ei este întoarsă spre verișoara ei, mai în vârstă. Maria rămâne, își ia un timp (3 luni!), ea se pune în slujba celuilalt, îl ascultă. Ea este disponibilă...

În afara de faptul că Elisabeta se bucură pentru Maria, ea știe să recunoască înainte de toate, la ce a fost chemată Maria. Elisabeta, verișoara în vârstă – aceea pe care o vizităm pentru a o ajuta – recunoaște în Maria pe Mama lui Dumnezeu. Maria acceptă această recunoaștere și îi aduce laudă lui Dumnezeu.

Sfântul Vincențiu vorbea cu convingere despre necesitatea mobilității misionare: „Să ne imaginăm că ni se spune: Ieșiți, misionarilor, ieșiți; cum? încă mai sunteți aici, când sufletele sărmanilor vă așteaptă, iar mântuirea lor poate depinde de predica și învățătura voastră”! Apoi îi dă ca exemplu pe marii misionari care s-au dus în India, Japonia, Canada „pentru a termina lucrarea începută de Isus Cristos pe pământ și la care, din prima clipă a vocației sale, n-a mai renunțat”.

Mai întâi să punem în practică, apoi să predicăm, să învățăm. Aceasta este regula sfântului Vincențiu pentru o evanghelizare „efectivă”. Cu alte cuvinte, pentru sfântul Vincențiu, promovarea umană și predica sunt complementare și sunt parte integrantă a procesului de evanghelizare. Sfântul Vincențiu de Paul recomanda să se constituie Conferinții de Caritate acolo unde se țineau misiuni populare. Era fructul vizibil al evanghelizării.

Sfântul părinte **papa Francisc** în exortația apostolică Evanghelii Gaudium la numărul 24 ne spune: „Comunitatea evanghelizatoare se implică, prin lucrări și gesturi, în viața cotidiană a celorlalți, micșorează distanțele, se înjosește până la umilire, dacă este necesar, și își asumă viața umană, atingând trupul suferind al lui Cristos în lume”, Sfântul părinte se referă la Biserică, dieceză, parohie când vorbește de „Comunitate”, iar noi putem merge un pic mai departe și ne putem gândi la Conferință ca la o comunitate evanghelizatoare care se implică, prin lucrări și gesturi, în viața celorlalți.

Conferința Sfântului Vincențiu de Paul ne oferă posibilitatea să evanghelizăm și să ne lăsăm evanghelizați.

„A pune în practică caritatea, este modul cel mai bun pentru a evangheliza”. (**Papa Francisc**- Scrisoarea:Tuturor Consacrațiilor)

Putem pleca de la faptul că simpla prezență la întâlnirile Conferinței ne ajută să înțelegem că singuri nu putem face nimic. Pentru a înainta pe drumul credinței și al carității avem nevoie de sprijinul și ajutorul celorlalți. Întâlnirea din cadrul Conferinței înseamnă:

- întâlnirea cu Cristos care este prezent în mijlocul nostru, ”Unde doi sau trei...”
- întâlnirea cu Cuvântul său care este citit și meditat (partea spirituală),
- întâlnirea cu bogăția spirituală a celorlalți membri (împărtășirea Cuvântului) și
- întâlnirea cu nevoile, grijile, problemele, dar și speranțele și bucuriile celor săraci (discutarea cazurilor)

Să aprofundez ceea ce am afirmat mai sus:

Întâlnirea cu Cristos care este prezent în mijlocul nostru, ”Unde doi sau trei...” o pregătim cu multă rugăciune.

Sfântul Vincentiu aprecia foarte mult persoanele care se roagă și spunea: „Dati-mi un om al rugăciunii, el va fi capabil de orice.”

În Omiliile lui Ioan Crisostomul ni se spune că:

„Binele suprem este rugăciunea și dialogul cu Dumnezeu, deoarece aceasta este o unire intimă cu el: așa cum ochii trupului se luminează atunci când contemplă lumina, tot așa, sufletul care se îndreaptă către Dumnezeu se luminează cu lumina sa inefabilă.

Rugăciunea se prezintă înaintea lui Dumnezeu ca o venerabilă mijlocitoare, înveselește sufletul nostru și liniștește aspirațiile sale”.

Rugăciunea, element crucial al spiritualității, posedă un dinamism special, care provine din acțiune, din fapte și ne îndreaptă spre acțiune, spre fapte, așa cum ne amintește sfântul Vincentiu. Ruptura dintre rugăciune și acțiune poate conduce la superficialitate sau la exagerare din toate punctele de vedere. Să nu uităm de rugăciunea făcută în comun, de adorațiile de mulțumire, rugăciuni la care participă fiecare vincentian în parte. Implorând ajutorul Duhului Sfânt care este agentul principal al evanghelizării, evanghelia pătrunde în inima lumii. Duhul Sfânt este cel care acționează în fiecare evanghelizator care se lasă posedat și condus de El. Toți evanghelizatorii să-l ceară fără încetare, cu credință și fervoare, pe Duhul Sfânt și să se lase ghidați de el. Dumnezeu este iubire și noi, prin rugăciune și cu ajutorul Duhului Sfânt, ne încărcăm cu această iubire, să o purtăm cu noi oriunde am merge.

„Dacă în inimile noastre nu se află căldura lui Dumnezeu, a iubirii lui, a tandreții lui, cum putem noi, bieții păcătoși, să încălzim inimile altora?” - **papa Francisc** (Scrisoarea - Bucurați-vă!)

Întâlnirea cu Cuvântul său care este citit și meditat (partea spirituală).

Evanghelia inspiră acțiunea vincentienilor - aceasta este caracteristica esențială a Conferinței Sfântul Vincențiu de Paul, spre deosebire de alte asociații caritative. Această spiritualitate care stă la baza activității noastre comune se cere a fi reafirmată și aprofundată prin comunicare și animație. Citind și meditând evanghelia vom trăi fiecare clipă a vieții cu multă bucurie în suflet.

„Desigur, astăzi oamenii au nevoie de cuvinte, dar au nevoie mai ales ca noi să mărturisim milostivirea, duiosia Domnului, care încălzește inima, care trezește speranța, care atrage spre bine. Bucuria de a duce mângâierea lui Dumnezeu.” - **papa Francisc** (Scrisoarea - Bucurați-vă!)

Întâlnirea cu bogăția spirituală a celorlalți membri (împărtășirea Cuvântului)

Papa Francisc spune: „Pornind din spiritul Evangheliei, recunoaștem conexiunea intimă între evanghelizare și promovarea umană, care trebuie obligatoriu să se exprime și să se dezvolte în fiecare acțiune evanghelizatoare.” (Evanghelii gaudium, nr. 178)

Reflectarea cuvântului din Evanghelie la întâlnirile noastre în cadrul Conferinței ne ajută să întreținem și să creștem în spiritualitatea noastră de vincentian. Participanții la reuniune, ajutați de intervențiile asistentului spiritual, doresc să aprofundeze cuvântul Evangheliei. Analizând acest cuvânt al Evangheliei încercăm să vedem dacă activitatea noastră respectă acest cuvânt. Prin intervențiile participanților reușim să înțelegem dacă ceva nu este bine și ne străduim să corectăm. În aceste intervenții vom avea surpriza de a descoperi valoarea umană a confrăților noștri și posibilitatea de a ne îmbogăți de la ei. Prezența la rugăciune, la întâlnirile din cadrul Conferinței, ne va ajuta să creștem în credință, ne va da puterea de a merge mai departe pe drumul pe care Dumnezeu ne trimite.

Întâlnirea cu nevoile, grijile, problemele, dar și speranțele și bucuriile celor săraci (discutarea cazurilor) Această experiență o putem mărturisi după ce am vizitat săracul, acasă la el, în mediul lui.

Isus spune ucenicilor: „Dați-le voi să mănânce!” (**Marcu 6,34-44**), iar noi, vincentienii, suntem ucenicii Lui. Să mergem să oferim hrană: trupului și sufletului!

Papa Francisc ne îndeamnă: „Nu vă concentrați asupra voastră înșivă, nu vă lăsați asfixiați de micile încurcături din casă, nu rămâneți prizonieri ai problemelor voastre. Acestea se vor rezolva dacă veți merge afară ca să-i ajutați pe alții să rezolve problemele lor și ca să anunțați vestea cea bună. Veți găsi viața dăruind viața, speranța dăruind speranța, iubirea iubind. Există o întregă omenire care așteaptă: persoane care au pierdut orice speranță, familii în dificultate, copii abandonați, tineri cărora le este închis orice viitor, bolnavi și bătrâni abandonați, bogați sătui de bunuri și cu golul în inimă, bărbați și femei în căutarea sensului vieții, însetați de divin...” (Scrisoarea: Tuturor consacraților)

Deci, să mergem și să vestim cu convingere profundă prezența Domnului, iubirea și iertarea lui, oferite tuturor; să recunoaștem oficial demnitatea persoanelor precum și drepturile lor, să denunțăm nedreptatea. Eu mă pun în mișcare, pregătit să descopăr ceea ce poate celălalt să-mi aducă. Mă pun în poziția de a nu judeca, în ciuda a ceea ce voi vedea și voi auzi. Neliniștea iubirii ne determină să mergem mereu în întâmpinarea celuilalt, fără a aștepta să vină el să ne manifeste necesitatea sa.

Trebuie să-l iau pe celălalt așa cum este, acolo unde este... Trebuie să accept că soluția mea nu este neapărat soluția celuilalt. Trebuie să ne luăm timpul să fim disponibili într-un mod umil, iubitor. În ce fel, în timpul vizitelor mele, sunt pregătit să împart bucuria celui sau celei pe care merg să-l/o văd ? În ce fel știu să mă bucur de felul în care Dumnezeu lucrează în viața sa, chiar și în lucrurile mărunte?

Să fim prieteni cu săracii, să lucrăm cu ei, să împărtășim cu ei anumite lipsuri, să formăm împreună cu ei o comunitate care să le arate iubirea pe care Domnul o are față de toți. Simpla noastră prezență, cu inima plină de dragostea lui Cristos, în mijlocul familiilor sărace spiritual și material, îl va duce pe Cristos în acele familii vizitate de noi. Sfințenia personală, ființa noastră însuflețită de Dumnezeu este în relație cu misiunea față de săraci. Ne-am angajat să-l urmăm pe Cristos, evanghelizatorul și slujitorul săracilor. Aprofundarea vieții dumnezeiești depinde de legătura profundă de iubire ce se leagă între noi și săraci. Nu slujim ca indivizi, ci în solidaritate cu ceilalți. Disponibilitatea de a merge acolo unde Domnul ne cheamă implică o viață simplă, umilintă și detașare de tot ce ne poate reține. Spiritualitatea noastră se întrupează și se înrădăcinează profund în umanitatea lui Isus întrupat. Îl contemplăm pe Cristos prezent în săraci și pe săraci îi contemplăm în Cristos. Vizitele făcute în familiile sărace, vizite făcute cu multă dragoste și umilintă, ne ajută

să primim ceea ce ne oferă aceste persoane. Noi trebuie să fim atenți, să fim deschiși la tot ceea ce Dumnezeu ne transmite prin ele.

Paul Ferrini spune, în cartea sa „Iubire fără condiții”:

„Binevoiește. Participă. Atinge și lasă-te atins. Simte totul. Deschide-ți brațele vieții și lasă-ți inima să fie atinsă. De aceea te afli aici.

Când inima se deschide, ea este plină de iubire. Iar capacitatea ei de a da și a primi nu se bazează pe nimic din exterior. Ea dăruiește fără să se gândească la recompensă, deoarece a da este cel mai mare dar. Și primește – nu pentru sine – ci pentru ca și alții să poată trăi experiența darului”.

Să nu uităm niciodată că, atunci când mergem în vizită la persoanele aflate în suferință, la persoanele care au nevoie de prezența noastră, mergem de fapt la Isus acasă. Simpla noastră prezență îl face prezent pe Dumnezeu în aceste case, locuri. Prin faptul că mergem să vizităm, noi suntem purtători ai evangheliei. Pe parcursul reuniunilor, prin aportul spiritual al celor săraci, făcut cunoscut prin mărturiile și experiențele vincentienilor din timpul vizitelor și prin ceea ce reuniunile ne pot aduce, în termeni de reciprocitate și prietenie, trăim Evanghelia. Acesta este momentul în care se poate vedea cât de mult ne-am însușit spiritualitatea vincentiană în care săracii sunt numiți ”domnii și învățătorii” noștri, iar noi ne numim slujitorii săracilor. Tot acum ne putem da seama și de greutățile pe care le include slujirea efectivă a săracilor.

Concluzie

Putem spune că pentru noi Conferința este un loc unde ni se oferă ocazia de a ne evangheliza, de a ne cunoaște reciproc, de a ne întări credința. Prezența la întâlnirile membrilor Conferinței ne stimulează creșterea angajării pentru săraci, pornind de la serviciul caritabil.

Conform Regulamentului de funcționare al Societății Sfântul Vincențiu de Paul:

„Conferința este sursa de energie pentru acțiunile vincentiene”

„Vincențienii caută ca, prin rugăciune, prin meditații asupra Sfintei Scripturi, a învățaturii bisericii, prin viața lor zilnică și prin relațiile lor cu cei în nevoi, să mărturisească dragostea lor în Cristos”

În perspectiva vincentiană, munca cu săracii devine punctul central, axa noii evanghelizări.

Ana Doboș
Iulie 2015